

Sygnatura akt III C 231/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 4 stycznia 2017 r.

Sąd Rejonowy Szczecin-Prawobrzeże i Zachód w Szczecinie III Wydział Cywilny w następującym składzie:

Przewodniczący:SSR Irma Lorenc

Protokolant:sekr. sądowy Anna Gnidzińska

po rozpoznaniu w dniu 4 stycznia 2017 r. w Szczecinie

na rozprawie sprawy

z powództwa (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W.

przeciwko M. S.

o zapłatę

I. zasądza od pozwanego M. S. na rzecz powoda (...) Towarzystwo

(...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. kwotę 46,80 zł (czterdzieści sześć złotych osiemdziesiąt groszy) wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 20 stycznia 2016 r.;

II. umarza postępowania w zakresie kwoty 505 zł (pięćset pięć złotych);

III. oddala powództwo w pozostałej części;

IV. nie obciąża pozwanego kosztami postępowania należnymi stronie powodowej.

Sygnatura akt III C 231/16

UZASADNIENIE

w postępowaniu uproszczonym

W dniu 20 stycznia 2016 r. powód (...) Spółka Akcyjna w W. wniosła o zasądzenie od pozwanego M. S. kwoty 552,13 zł z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia wniesienia pozwu i kosztami postępowania.

W uzasadnieniu pozwu wskazano, że strony w dniu 5 listopada 2013 r. zawarły umowę ubezpieczenia, w której pozwany zobowiązał się do uiszczenia półrocznych rat składki ubezpieczeniowej w zamian za ochronę udzielaną przez powoda. Na dochodzoną pozwem kwotę złożyła się niezapłacona rata składki ubezpieczeniowej w wysokości 474,56 zł oraz skapitalizowane na kwotę 77,57 zł odsetki ustawowe za opóźnienie w jej zapłacie liczone od dnia 19 maja 2014 r. do 19 stycznia 2016 r.

W piśmie procesowym z dnia 10 sierpnia 2016 r. powód oświadczył, że ogranicza powództwo o kwotę 280 zł wpłaconą przez pozwanego. W kolejnym piśmie procesowym z dnia 15 września 2016 r. powód oświadczył, że ogranicza powództwo o kwotę spłaty w łącznej wysokości 505 zł. Z kolei w piśmie procesowym z dnia 16 listopada 2016 r. powód oświadczył, że cofa pozew w zakresie kwoty 505 zł i wnosi o umorzenie postępowania w tej części oraz zasądzenie od pozwanego na swą rzecz kosztów postępowania. Powód wyjaśnił, że po wytoczeniu powództwa pozwany dokonał

zapłaty kwoty w łącznej wysokości 505 zł, która została zaliczona na poczet należności głównej wynoszącej 474,56 zł oraz częściowo – co do 30,44 zł na poczet kwoty skapitalizowanych odsetek.

Na rozprawie w dniu 4 stycznia 2017 r. pozwany wskazał, że po otrzymaniu odpisu pozwu wpłacił 20 lipca 2016 r. kwotę 30 zł za koszty sądowe i 250 zł na należność główną, a następnie 24 sierpnia 2016 r. 225 zł, na potwierdzenie czego okazał potwierdzenia przelewu. Nie kwestionował jednak zaliczenia wpłaty w wysokości 30 zł na poczet należności głównej. Pozwany oświadczył, że zapłaci pozostałą należność, ale wniósł o nieobciążanie go kosztami postępowania. Podniósł, że do pozwu dołączono blankiet wpłaty na kwotę 475 zł, w pozwie wskazano koszty 30 zł i nie było dla niego jasne jaką kwotę winien zapłacić. Ponadto pozwany wskazał, że nie mieszkał przy ul. (...) ale przy ul. (...), zatem nie otrzymał przed procesem żadnego wezwania.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 5 listopada 2013 r. pozwany M. S. zawarł z powodem (...) Spółką Akcyjną w W. umowę ubezpieczenia komunikacyjnego należącego doń pojazdu. W umowie tej pozwany zobowiązał się zapłacić składkę ubezpieczeniową w wysokości 1.029 zł, przy czym jej pierwszą ratę – 554,50 zł zapłacił przy zawarciu umowy, zaś drugą – w kwocie 474,50 zł zobowiązany był uiszczyć do 19 maja 2013 r.

W polisie wskazano błędny adres pozwanego – ul. (...) w P., zamiast ul. (...) w P. i na ten błędny adres w dniu 5 sierpnia 2014 r. powód skierował wezwanie do zapłaty kwoty 474,56 zł tytułem drugiej raty składki ubezpieczeniowej.

dowody:

- wydruk z systemu PESEL k.10-15
- polisa k. 21
- wezwanie k. 22

Pozwany zapłacił powodowi tytułem zaległości w dniu 20 lipca 2016 r. kwotę 30 zł i 250 zł, a następnie 24 sierpnia 2016 r. 225 zł.

okoliczności niesporne

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo okazało się częściowo zasadne.

Podstawę prawną żądania powoda w zakresie zapłaty składki ubezpieczeniowej stanowił art. 805 § 1 k.c., zgodnie z którym przez umowę ubezpieczenia ubezpieczyciel zobowiązuje się, w zakresie działalności swego przedsiębiorstwa, spełnić określone świadczenie w razie zajścia przewidzianego w umowie wypadku, a ubezpieczający zobowiązuje się zapłacić składkę. Roszczenie o zapłatę odsetek ustawowych za opóźnienie oparte było natomiast o przepis art. 481 § 1 k.c., stosownie do którego jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi, przy czym stopa odsetek wynikała z art. 481 § 2 k.c. Od zaległych odsetek powód miał natomiast prawo żądać dalszych odsetek za opóźnienie od dnia wytoczenia powództwa o nie, stosownie do art. 482 § 1 k.c.

Bezsporne w niniejszej sprawie było, że pozwany nie zapłacił drugiej raty składki ubezpieczeniowej, przy czym w świetle umowy ubezpieczenia łączącej strony wynosiła ona 474,50 zł, a nie jak wskazał powód 474,56 zł, zaś termin jej zapłaty przypadał na dzień 19 maja 2014 r. Od dnia 20 maja 2014 r. pozwany pozostawał w opóźnieniu w zapłacie tej kwoty. Skapitalizowane za okres od 20 maja 2014 r. do 19 stycznia 2016 r. odsetki ustawowe za opóźnienie liczone od 474,50 zł stanowią kwotę 77,30 zł, a zatem żądanie powoda zasądzenia w tym zakresie kwoty 77,57 zł było częściowo uzasadnione. Pozwany zobowiązany był tym samym zapłacić powodowi na dzień wniesienia pozwu łącznie 551,80

zł. W toku postępowania pozwany zapłacił łącznie 505 zł, która to kwota zaspokoiła zaległą składkę w całości, a skapitalizowane odsetki ustawowe za opóźnienie – co do kwoty 30,50 zł. Do zapłaty zatem pozostawała pozwanemu kwota 46,80 zł tytułem skapitalizowanych odsetek, od których powód miał prawo żądać dalszych odsetek ustawowych za opóźnienie od dnia wniesienia pozwu, tj. od 20 stycznia 2016 r.

W tej sytuacji w punkcie I wyroku zasądzono od pozwanego na rzecz powoda 46,80 zł z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 20 stycznia 2016 r.

Zważywszy, że powód w piśmie procesowym z dnia 16 listopada 2016 r. oświadczył, że cofa pozew w zakresie kwoty 505 zł, przy uwzględnieniu art. 203 § 1 i 4 k.p.c. , na podstawie art. 355 § 1 k.p.c. Sąd w punkcie II wyroku umorzył postępowanie w tejże części.

Z kolei w punkcie III wyroku w pozostałym zakresie (ponad kwotę zasądzoną w pkt I i co do której w punkcie II umorzono postępowanie) powództwo zostało oddalone.

Rozstrzygnięcie w przedmiocie kosztów postępowania zawarte w punkcie IV wyroku oparto o przepis art. 102 k.p.c., zgodnie z którym w wypadkach szczególnie uzasadnionych sąd może zasądzić od strony przegrywającej tylko część kosztów albo nie obciążać jej w ogóle kosztami. Sąd wziął bowiem pod uwagę to, iż pozwany zaspokoił znaczną część roszczenia powoda po otrzymaniu odpisu pozwu w niniejszej sprawie, do którego dołączone było wezwanie do zapłaty, uprzednio mu nie doręczone z uwagi na wskazanie w nim błędnego adresu pozwanego. Wezwanie to opiewało na kwotę 474,56 zł i taką też kwotę po jego otrzymaniu pozwany uiścił. Pozwany w istocie nie kwestionował roszczenia powoda, zatem można przyjąć, że gdyby wcześniej otrzymał przypomnienie o zaległości, to zaspokoiłby roszczenie, bez konieczności wytacania powództwa o nie.